

LIBRIS

We know
books

Paul Sârbu

VREMEA CHIROPTERELOR

Prefață de Vasile Andru

Hoffman

I. INVAZIA CHIROPTERELOR

Cătunul din mijlocul Deltei e înconjurat de diguri solide, construite pe vremea deținuților politici din fostul lagăr de exterminare din Periprava. Diguri solide, staliniste, înălțate cu brațele, cu roaba, cu lopata, cu trupurile, cu viețile! Ai fi zis că satul nu mai putea fi inundat, deși apele gâlgâiau la buza digului.

Totuși, norii, precum cazanele cu smoală se revărsară deasupra colibelor acoperite cu stuf. Căzu și foc, acoperișurile arseră ca o torță, focul de trăsnet neputând fi stins cu nimic altceva, afară decât cu lapte, cum era credința babelor din satele Deltei. Într-o jumătate de ceas, cătunul fu înecat, de ar fi căzut parcă din cer cascade peste lumea îngrozită ca la potop. Ulițele, curțile, grădinile cu porumb și zarzavaturi spumegau de apa ce lua cu ea gardurile de stuf, ducându-le spre stația de pompare ce trebuia să evacueze apa, dar care era și ea inundată. Peștii intrau în grajduri și curți, animalele care scăpară, oile, vitele, caii fură cărduite spre dunele din pădure. Intra apa și prin odăi, deși cocioabele erau toate înălțate pe niște movile de pământ adus cu bărcile de la Dunăre. Furia apelor se domoli după câteva ore și un curcubeu vâscos în roșu, portocaliu și violet se arcui peste jumătate de sat, înspre apus.

Deodată, cu huruit grav, în ecouri repetate, se surpară malurile gârlei ce trecea pe lângă așezarea de pescari, după care urmară malurile Lacului Nebun, cu sălciile ce se prăvăliră, una după alta, ca niste draperii verzi, luate de valuri. Instantaneu, un roi de umbre care-și aveau lăcașuri subpământene, ca sufletele întunecate ale morților, inundă amurgul, năucind și mai tare localnicii panicați ce țipau și îmboldeau vacile și caii spre dunele din pădure ori înălțau rugăciuni spre Domnul. Duhurile iadului fâlfăiră în roiuri ce întunecară deodată bolta, unele chițâind, altele scârțâind metalic, ori scoțând niște țipete ascuțite ce-ți zgâriau timpanul, unele zburând în zig-zag, stângace, altele vâslind lin, mătăsos, altele agațându-se cu ghearele din creangă-n creangă, dar toate dând impresia unei tornade rău prevestitoare ce aducea noaptea prin feșele însângerate ale crepusculului. Parcă întregul cer al apusului fu o rană vie pe care o sfâșiau aceste chiroptere, sugându-i sângele, nu până la moarte, doar atât cât să agonizeze, să răspândească panica, frica, anxietatea generală care puseră stăpânire deodată pe oamenii năuciiți ce alergau care încotro prin apa până la brâu și țipau.

Șoarecii zburători, ieșiți de sub pământ, de sub malurile surpate de ape, care înecaseră și prinseseră sub dărâmături o parte din ei, la lăsarea întunericului, se aciuară prin podul școlii din satul Pescărie, intrând prin lucarnele deschise, prin podurile caselor părăsite, agațându-se de grinzi, căpriori, bageacuri, invadară grajdurile gospodăriilor, se atârnară cu capetele în jos de streșine, crengi, tocurile ușilor. Oamenii nu știau de ce sunt mai înspăimântați, de trimișii lumii celeilalte, cum considerau chiropterele, sau de valurile de ape care le intrau în case și gospodării, care le înecau grădinile cu zarzavaturi din care trebuiau să mai trăiască încă

un an, înțelegând că o nenorocire nu vine niciodată singură, că invazia liliiecilor în satul inundat era un semn de mari nenorociri ce se vor abate asupra lor toți.

Dar apele intrară repede în nisipurile încinse și însetate, doar grădinile, străzile, ogrăzile mai bălteau.

Pe locuitorii satului Pescărie inundația și invazia liliiecilor îi găsiră în diferite situații.

Domnișoara Liuba, o domnișoară bătrână, de peste patruzeci de ani, suportă ruperea de nori cu indiferență, căci pe ea, realitatea o dezamăgise în repetate rânduri... Trăia în lumea viselor, susținea că are anumite puteri paranormale, că poate transmite gânduri și comunica cu Mihai Eminescu, pe care-l adora. Faptul că existența fizică a poetului era de domeniul trecutului, un trecut de peste un veac, n-o incomoda cu nimic, deoarece, domnișoara susținea că poate să „coboare în timp”, căci „în spațiul iubirii nu există curgera timpului, trecut și viitor, numai o eternă întoarcere”. Nu observase nici coloniile de lilieci care invadaseră văzduhul, ocupând și podul școlii și magazia de lemne, toaleta, coborând până în clase prin gura lucarnei rămasă deschisă...

Deodată, șoarecii cu aripi care începură să chițâie pe tavanul holului școlii, pe la geamuri, pe catedre, o readuseră brusc în timpurile noastre pe domnișoara Liuba, care începu să țipe ca din gură de șarpe. Înnebunită de groază, încuie ușa arhivei în care-și așezase patul, strivind vreo doi șoareci cu aripi, al căror sânge îi țâșni în față. Femeia leșină și căzu pe dușumea. Ultimul gând care-i trecu prin minte, fu că venise sfârșitul lumii și ea tot nemăritată rămăsese.

După năruirea malurilor în urma furtunii și a năvălirii valurilor acoperindu-i toată grădina directoarei Banu, mamiferele zburătoare, năucite, poate doar pe jumătate scăpate

din pământ și valuri, se năpustiră și ocupară vila neterminată, pe care aceasta o visa aducătoare de mulți bani. „Maurul” –cum îi spunea Fluturaș soțului directoarei, pentru că era „mare, negru și urât, dar nu așa gelos ca Ottello” – avea fobie de lilieci și ar fi vrut să-i zdropșească pe toți. Închisese ferestrele, adunându-i cu scârbă și înecându-i într-un cazan cu apă ori chiar zdrobindu-i în mâini. Directoarea Banu avea o atracție stranie pentru acești mesageri ai nopții. La sfârșitul crepusculului ieși afară pe balconul de la etaj și ridică brațele-n sus. În scurt timp, animalele zburătoare o acoperiră, agățându-se de brațele și hainele ei, ori prinzându-i-se de părul rar, ori de marginile pălăriei pe care o ținea veșnic pe cap, deoarece începuse să chelească. Era învelită în întregime de lilieci. Banu simțea o putere nemărginită care trecea parcă din animalele nopții în ea, se simțea semeță, de parcă ar fi putut să terorizeze întregul sat cu puterea ei, care i se părea supranaturală.

Directoarea simți o putere nebănuită, ca și când viața și zilele, norocul și viitorul îi erau ascunse în acești mesageri ai altor lumi. Ba își aminti de tatăl ei, despre care se spunea că murise în condiții misterioase într-o vizită în Deltă și fusese posedat de duhul locului, Samka, un duh necruțător al bălților și mlaștinilor. Poate că părintele de dincolo de morți îi trimisese puterea aceea întunecată ca să stăpânească întreg satul. Poate că avea să se îmbogățească, poate că acești șoareci ciudați vor atrage mulți turiști. Poate că era mai bine să schimbe numele pensiunii neterminate în „Vila liliecilor”, sau ceva asemănător.

Pe „Fluturaș”, profesorul de sport, îl surprinse plăcut straniul fenomen. Grădina lui era la marginea pădurii și nu o dată văzuse acești vizitatori nocturni prin curte ori chiar

prin casă, chiar înainte de invazie. Fluturaș simțise că această forță a naturii l-ar putea ajuta să-și ia doctoratul în educație fizică și sport, și, cu doctoratul luat, să încerce să-i ia locul directoarei care-l teroriza de atâția ani! Coloniile nocturne îi inspirau încredere. Se rugă lor ca unui zeu al nopții, ba începu să și hrănească liliicii, adunând de la neonul de pe stâlpul de electricitate din poarta lui, căldări pline cu molii, gândaci, greieri, păianjeni – insecte atrase de lumina becului – ba chiar și broaște și chiar pești – pe care le răsturna lângă copacii scorburoși, drept hrană chiropterelor.

Pe profesorul de istorie „Oaie” – poreclit astfel de elevi pentru că avea o claie de păr alb, lăptos și des îl demoraliză invazia chiropterelor. Bătrâna la care locuia în gazdă gonea cu greu prin apă vitele (porcul se înecase, ca și o parte dintre păsările ce pluteau prin curte). Ajutase și el, cât putuse, prin apa până la brâu, aducând la barcă găini, miei, curci, pisicile bătrânei și chiar dulăul, ce mai rămăseseră neînecate! Oaie, când mai văzu și roiurile de lilieci care întunecară de tot înserarea, țipând cu glasurile lor drăcești, crezu că acestea vestesc sfârșitul carierei lui de profesor, dacă nu cumva sfârșitul vieții. Se temu de molime și boli, că și așa avea diabet. Oaie nu se gândi atât la nenorocirile ce-l pășteau pe el, cât la necazurile care i-ar paște pe „copiii” lui, pentru care se sacrifică, să le mai trimită un ban în plus.

Preotul Eremia nu pierdu ocazia să exploateze momentul invaziei, ca să readucă turma la dreapta credință, spunând că sigur e un semn din ceruri de sfârșit de lume sau măcar de distrugere a întregului sat, dacă oamenii nu se pocăiesc. Șoarecii zburători, nocturni, nu erau decât aducători de nenorociri, ieșiseră din lumea morților, de sub pământ, din cimitir și erau mesagerii infernului și anunțau

chinurile iadului care urmau. Se aciuseră chiar și în turnul bisericii, nici clopotul cel mare cu sonoritatea lui care făcea să vibreze icoanele nu-i mai alunga! Acești șoareci – păsări urau lumina lui Dumnezeu și erau aducători de beznă, vor înghiți total lumina și tot soarele credinței în Dumnezeu, dacă turma nu se va pocăi! Aceste făpturi diavolești chemau norii cei negri ca smoala și catranul care fierbeau în infern și provocau ruperea lor sau aduceau trăsnete și foc peste oameni! Aduceau duhori, molimi, vedeau totul de-a-ndă-rătelea căci urau lumina credinței, urau lumina lui Dumnezeu, erau monștri blestemați și spânzurați cu capetele în jos! Lumea nu avea decât o cale de mântuire – tuna preotul din altar— să se adune în sfântul lăcaș, să se roage, să doneze fiecare după putere pentru refacerea acoperișului de tablă ruginită al bisericii, prin care curgea ploaia, să pună vitraliile sparte prin care intrau păsările diavolului, și care, chiar în timpul liturgiilor, stăteau atârnați de candelabru de sub marea turlă sau chiar în clopotul din turnul sfântului lăcaș. Ba și în casa parohială se pomenea sfântul părinte cu emisarii întunericii, fâlfâind noaptea prin chilie. Sfinția sa trebuia să stea cu cădelnița cu tămâie aprinsă să gonească duhurile rele! Oamenii erau îndemnați să aducă ce au mai de preț pentru a se uni în credință și în reconstruirea sfântului lăcaș și a casei parohiale și, numai după aceea, să se gândească la repararea locuințelor lor.

Zabargencu, profesorul de limba română, fire romantică ce pendula între Suceava și Deltă, între nevasta și familia lui din Bucovina și domnișoara Liuba, își aduse aminte de poveștile indienilor, credința lor în puterile afrodisiace ale liliacilor, ale sângelui de liliac îngurgitat care l-ar transforma, după anumite mituri într-un „zburător”, într-un crai

vampir iubit de fetele mari... Desigur, domnul profesor știe să facă diferența între frumusețea unui mit și realitate... Gândi că sângele păsărilor nopții poate avea turbare și poate sfârși înainte de a o mai strânge în brațe pe domnișoara Liuba... Relațiile lor fură mereu sinuoase, când „la cuțite” (pentru a-și masca lipsa de potență din ultima vreme), când tandre și pline de devotament, în secret... Zabargencu privi straniile umbre ce învăluiau amurgul... Nu ajunsese până acolo încât să bea sângele sau să mănânce carnea acestor șoareci zburători, dar prinse un liliac, îl privi cu atenție și și aduse aminte de lilieci vampiri, care nu populau delta, de felul în care aceștia își anesteziu prada, injectând-o cu o substanță prin care o adormeau, apoi îi desfăceau venele de la picioare, îi infuzau o altă substanță anticoagulantă și, ca niște vampiri specializați, sugeau sângele victimelor fără ca acestea să-și dea seama măcar... Așa ar fi vrut să-i facă și el domnișoarei Liuba... Dar romanticul „aventurier”, profesorul de limba română, numai în imaginația lui erotică și bolnăvicioasă făcea aceste fapte... Stia că îmbătrânește și asta îl durea... Totuși, ceva tot încercă: rupse aripile unui liliac înecat, le uscă și le puse ca pe o amuletă într-un săcuț de piele, ascuns la piept! Credea în puterea erotico-magico-afrodisiacă a acestor făpturi, parcă și lui îi dădeau noi speranțe în amorul lui trist, cu care aproape se resemnase...

La dispensarul din satul Pescărie, după ruperea de nori, nu apărură nici un pacient. Dealtfel apa era cam până la genunchi pe ulițe și ar fi trebuit să ajungă cu barca. Se întuneca și Romanescu, profesorul de fizică, cel care se aciuse la dispensar, având în comun cu doamna doctor Tifani alcoolul, deși auzi încă de pe hol niște sunete ciudate, metalice, intră totuși în baie, nelămurit. Nu apucă să deschidă bine

ușa, că o mulțime de șoareci zburători i se înfipseră deodată în plete, în barbă, gata să-i scoată ochii, fâlfâind ciudat, scoțând chițaieli iritate, răspândind o duhoare pestilențială.

Romanescu începu să urle cât îl țineau puterile, smulgând șoarecii blestemați din barbă, din cap, și închizând ușa la loc:

— Tifanii! E plină baia de animale! cu gheare și dinți! m-au sfâșiat! zboară pe la noi prin baie, mai mari și mai mici, pacă erau hereți de noapte, păsări de pradă, dracu să-i ia! Auu!... Mi-a intrat unu sub cămașă! Se întoarse Romanescu cu părul cărunt vâlvoi, cu ochii injectați și pleoapele mărite.

— Delirium tremens, Romanescule! Iar ți se năzare de când mi-ai golit damigeana cu spirt sanitar! Mai săptămâna trecută vedeai șerpi în baia inundată...

— Pe dracu, Tifani, acum nu e baia inundată, dar păsările iadului chițcăie-n ea! Du-te să vezi!...

Romanescu dădu buzna la fereastră, trase draperia, dar nu văzu nimic. Închise lumina și privi iar.

— Tifani! Privește pe geam! E ca în filmul acela cu păsările, de Hitchcock! Parcă zboară sufletele morților în vârtejuri, abia se mai zărește amurgul roșiatic din loc în loc! Sunt agățate și de salcâmii din fața dispensarului, de streășină, de tocurele ferestrelor! Vezi și tu, dacă sunt halucinații sau nu!

Atunci se auziră niște bubuituri în sticla ferestrei și Romanescu continuă îngrozit:

— Or să spargă geamurile și-or să ne sfărtece, Tifani! Dar cum să închid obloanele, că trebuie să ies afară!

— Ai atacuri de panică, Romanescule! Uite cum tremuri! De când ai insomnii și bei mereu, ți s-au înmulțit

halucinațiile!... Vezi să n-auzi vocea aia care-ți spune mereu să te sinucizi! Numai tu vezi și auzi ce nu e! Te bântuie nălu-cile alcoolului! Aprinde dracului lumina!

Deodată se auzi un zgomot, o bufnitură și o mulțime de cioburi săriră cu zgomot în odaia dinspre nord a dispen-sarului, bucăți de sticlă căzută pe jos, pe masă, prin patul unde stătea doamna doctor turcește, într-un furou, cu pul-pele dezvelite și cu un pahar de vișinată în mână. Femeia începu să țipe ca și când ar fi fost trăsniță, deoarece câteva bucăți de sticlă ascuțită i se înfipseră în mâna cu care ținea paharul.

— Ajutoor! Poliția! Iar ai spart geamurile beat, nebu-nule!! Dar, până să se ridice din pat să ia telefonul în mână să-l denunțe pe Romanescu, concubinul ei, pe geamul spart năvăliră înăuntru sute de arătări cu gheare și dinți sticloși și i se înfipseră în păr, îi intrară pe sub sutien, unul chiar în gura deschisă, care țipa îngrozită. Doamna se opri speriată de moarte, apucă cu degetele șoarecele zburător care ame-ninta să-i intre pe gâtlej, pe care-l izbi de alt perete cu atâta putere încât acesta se zdrobi ca o piftie, după care căzu până la podea. Romanescu o luă în brațe și-o duse într-o debara fără fereastră, închise repede ușa, o trânti pe un pat medical ce se afla acolo și aprinse lumina. Acesta îi arse câteva palme s-o trezească, dar se gândi că, mai bine să-i adune liliicii încâlciți în păr și agățați de furou, să-i înece într-o căldare pe care puse capacul, să nu iasă, și numai după aceea s-o trezească de-a binelea din leșin...

— Ziceai că mă stăpânește alcoolul și că am vedenii, Tifani! Parcă n-am fi băut frățește spirtul ăla sanitar! Ia pri-vește aici, în căldare! Ȑștia sunt halucinații!? Vezi și tu ce văd eu, sau la tine e apa limpede?! ori avem halucinații co-lective!?!...

Romanescu aduse căldarea cu lilecii care se mai ză-
teau înecați pe jumătate, o apucă de ceafă pe doamna doctor
și o aplecă, să vadă mai bine. Doamna Tifani, după un icnet
ascuțit, leșină iar!

— Păi tu atâta știi! Să anunți poliția că ți-au intrat lile-
cii în dispensar, ca să mă amendeze iar pe mine! Și să leșini!
Ia să ți-o trag eu așa, leșinată, ca să te trezești fericită, că prea
leșinași desfăcută toată!...